

som de have levet i og med hjemme i deres Fædreland.

Maa jeg saa til Slut sige til det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), der i Slutningen af sin Tale strejfede almene kirkepolitiske Synsmaader, at jeg finder ikke Lejligheden her ved Finanslovens Behandling den rette til at fremsætte mit Syn paa disse Ting, da jeg om ganske kort Tid skal have den Ære at forelægge det høje Ting to kirkelige Lovforslag. Men jeg maa maaske blot nævne en eneste Sag her i Dag: Spørgsmaalet om en Præstelønningslov. Dette Spørgsmaal er fremdraget af forskellige Medlemmer. Det ærede Medlem fra Kolding var inde paa det, og det ærede Medlem fra Skanderborg og det ærede Medlem fra Hornslet og maaske flere have ogsaa berørt det.

Det er et Spørgsmaal, som ligger mig som Kirkeminister overmaade stærkt paa Sinde i Øjeblikket. Jeg mener, at man bør give Præsterne en Lønningslov snarest muligt, idet nemlig den Lønningsmaade, som nu anvendes overfor vore Præster, er i allerhøjeste Grad utilfredsstillende. Jeg tror ikke, det er rigtigt, som det er sagt fra flere Sider, at den mindre stærke Tilgang til det teologiske Studium direkte og først og fremmest beror paa de uheldige Lønningsforhold indenfor Præstestanden, men jeg tror, at disse ere en bestemmende Faktor ved Siden af mange andre. Som det ærede Medlem fra Hornslet nævnedes, er der sikkert Mulighed for, at en Præstelønningslov finansielt kan komme til at hvile i sig selv, naar blot man kunde faa de Værdier, der ere knyttede til Præstegaardene, udnyttede helt og fuldt. Der var en Statistiker, der forleden Dag sagde til mig, da jeg raadførte mig med ham om denne Sag: Man kunde gøre det meget hurtigt, man kunde blot tage den sidste Kreaturtælling og se paa, hvor meget lavere Kreaturholdet er paa Præstegaarde end paa tilsvarende vel-drevne Bøndergaarde, saa vil man se, at det Udbytte, som Præstegaardene give, er alt for lille, og hvis man da hævdede Udbyttet i samme Forhold, som Kreaturholdet burde hæves for at komme paa det normale, vilde man i Præstegaardene have fuldt ud de Værdier, som høre til for at give Præsterne — det antager jeg ogsaa, det ærede Medlem fra Hornslet vil — en anstændig og efter vore Forhold i Øjeblikket, naar Sammenligning sker med de andre Klasser af Embedsmænd, tidssvarende Lønning.

Dette store Spørgsmaal om Udnyttelsen af Præstegaardsværdierne vil jeg, om

jeg ellers faar Lejlighed til det, i den kommende Sommer undersøge, saa at der, haaber jeg, til næste Aar kan foreligge et Forslag til en Præstelønningslov, og netop et Forslag af den Art, som det ærede Medlem udtalte Ønske om, der økonomisk kan hvile i sig selv. Men jeg havde Lyst til at sige fra denne Plads, at her er en Opgave, synes jeg, som Folkekirken Medlemmer sognevis burde kunne løse, idet nemlig hvert Sogn burde kunne sige: Vi tage Præstegaarden, ikke til den Værdi, vi kunne købe den til, fordi den skal til Salg, men til fuld og god Værdi, jævntillet med Ejendomspriserne ellers her i Byen. Hvis de gjorde dette, var hele dette Spørgsmaal paa en Gang løst. Det var dog vist ikke for meget at forlange, om man kunde en enkelt Gang se Sogneamenighederne tage sig sammen paa det økonomiske Omraade til en Optræden, der kunde løse et saa stort Spørgsmaal. Det er et fromt Ønske, men jeg har villet udtale det, blandt andet ogsaa for at Præsterne, der selvfølgelig lægge Mærke til, hvad der bliver sagt om denne Sag i dette Ting, kunne være klare over, at der er et stærkt Ønske, i alt Fald hos mig, om, at denne Sag maatte ordnes hurtigt og fuldt forsvarligt for Præsternes Vedkommende.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Deutzer: Da jeg kun har nogle ganske korte Bemærkninger at gøre, er jeg gaaet udenfor de indtegnede 50 Talere. — Den højtærede Finansminister fremstillede den nuværende finansielle Situation rigtigt og godt. Naar han ikke var enig med mig i et Punkt, nemlig en Sammenligning, jeg havde draget med Tiden for 100 Aar siden, skrev det sig vist fra, at han netop sagde: for „100“ Aar siden, hvad jeg ikke sagde; jeg sammenlignede med Tiden for omtrent 100 Aar siden, og min Sammenligning gjaldt 1807. Den Gang havde ligesom nu store finansielle Kalamiteter ramt Landet, og man vilde ikke eller formaaede ikke at skride frem ad en saadan Vej, at man kunde redde sig, og det førte til Ruin. Det var den Sammenligning, jeg drog, og jeg tror, at den er fuldt berettiget. Det var ingenlunde Tilfældet, at man omkring

Rettelse.

Sp. 567 sidste Linie: „3 pCt.“, læs: 3½ pCt.